

Тодор Тонков

Думи

Тодор Тонков

Думи

Лясковец
2012 г.

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец
© Росица Петрова, редактор, 2012
© Марияна Крумова, художник, 2012
© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2012

От автора

Думи. На следващите страници ще прочетете 6330 от тях, ако разбира се стигнете до последната, изписани за период от 15 години. Всички те са просто отражения на мисли и усещания, така че ако след някоя от тях можете да кажете „това ми харесва“ те ще са постигнали повече, отколкото са целели. Освен това, в поетичната част на тази книга, между тях ще срещнете уместно и не толкова уместно използвана пунктуация, а на места тя дори ще липсва. Моля приемете това своеволие на автора като още едно изразно средство и не винете за него редактора на изданието, както и в никакъв случай не давайте текстовете в мерена реч, поместени тук, като пример за правилна пунктуация. Приятно четене.

Първи път

* * *

Бъди звезда,
изгаряща бъди,
но светла диря остави
по тъмното над нас небе
и една мечта - една поне
в реалност ярка превърни.

Бъди и огън,
изгасващ ти бъди,
но всичката си топлина хвърли
във студа нощта обгърнал
и умри, живота върнал,
във поне една загиваща душа.

Човек

Защо Човек се към върха стреми,
защо по кривите пътеки
върви, върви и все върви...
Нима не може пътища по-леки
да избере за своите мечти?

Но ще бъде ли, Човек, човека,
ако на времето се повери
и спокойно чака съдба по-лека,
светата вечност да му отреди!

Човек държи в ръце си нещо,
което всесилен Бог го прави -
той може да Живее вечно
и вечно Млад духа си да запази...
но трябва да се Бори безконечно!

Страх

Ти си твърд като скала
над тъмното море надвесена сама,
чайките кръжат над теб
но не искаш полета им лек.

Страх те е да се напиеш
със прелестите на света,
да не би случайно слабост да разкриеш
във нуждата от красота.

Но дори най-твърдата скала
слаба е пред морската вълна -
вълната мощна, топла и красива
която студ и мрак на прах разбива.

ТЪЖНО НО ИСТИНА

/"Sad But True" - Metallica '91/

Хей, виж,
аз съм твоя живот,
а ти след мене вървиш.
За теб, за теб само на мене ми пука
и само аз съм винаги тука!
А те,
те те предават, те са лъжа
и само аз съм твой приятел сега.
Аз съм мечтата за която живееш,
аз съм съвестта пред която немееш,
аз съм болката във която бледнееш,
и това е тъжната истина!
Аз съм сънят - пропадаш в бездънната яма,
аз съм очите ти когато те няма,
аз съм болката когато плащаш,
това е тъжната истина -
ВИЖДАМ СХВАЩАШ.
Зад теб, зад тебе се крия
защото ти си на моята маска боята
и ти, ти единствен ще носиш вината.
Свърши, свърши моята работа мръсна
защото изкупителната жертва си ти
и срамът само на теб ще тежи.
Ти мразиш,
аз съм омразата дето
любовта ти замества в сърцето.
Ти плащаш,
и пак ще плащаш цената,
дори да няма нищо честно в играта.
Хей, виж,
аз съм твоя живот,
а ти след мене вървиш,
ала аз, аз съм до тука
и за тебе вече не ми пука!

Аз съм истина - говоря ти лъжи,
аз съм извинение дори,
аз съм вътре - отвори своите очи,
аз съм ти!

Тъжно, но истина!

* * *

До вчера по пътя светъл си вървах,
но днес във тъмното пропаднах
и доста време се въртах
докато посоката отгатнах.
Намерих аз една врата -
отворена пред мене беше,
протегнах своята ръка
да хвана туй що там стоеше.
Но буен вятър в миг изви,
удари, и на земята ме събори,
тъмнината тука той разби,
но със гръм вратата ми затвори.
И сякаш тази дупка аз видях
ала останал вече толкоз сам,
прегърна ме огромен страх
и само той единствен беше там.
Вратите всъщност бяха две,
но беше другата далеч от мен
високо там над първата тя бе
и чувствах се като пленен.
Но тогаз вратата дето
вятъра затръшна бе преди
отвори се и пред мене ето
човек безпльтен се яви.
Ръка към мене той протегна
като че ме канеше да вляза,
но нещо изведнъж ме стегна
и мисля си че му отказах.
Реших че другата врата е моя,
но до нея трудно можеше да стигна,
а тя съвсем не ми помогна,
когато в разни цветове премигна.
Нов ден сега настана,
а аз съм тук и търся стълба,
мечтая пред вратата да застана,
но страх ме е какво ще зърна.

Феникс

Силата сега е в мене,
в единствения вечен огън аз горя
и несгодата зад ъгъла ме дебне
ала смел към нея аз вървя.
Тя в мръсните си нокти ще ме хване
ала пламък аз съм, огън див,
на мъртва пепел всичко в миг ще стане
и духът ще е свободен, жив.
Върху останките умрели, стари
аз новия си свят ще изградя
и с погледа към нови светли гари
за миналото мисълта ще залича.

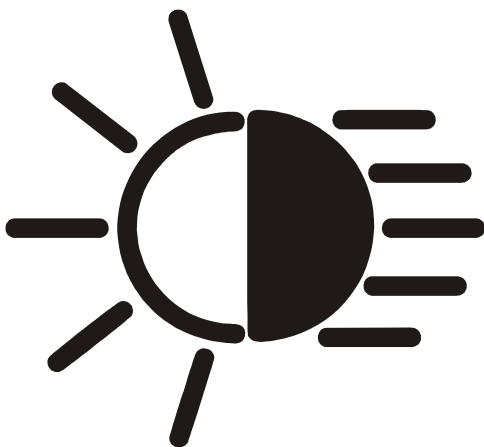
Разстояние

Зад стена далечна
тъмнината вечна
скрива светлите очи.
Радостта изпива
и любов разкрива
в тъмното сърце.

В полет птица бяла
светлина изгряла
ярко силата гори.
Мисълта издъхва
и викът заглъхва,
гаснат смелите мечти.

Блян вълнува
и умът сънува
миналите дни.
Във търсене вечно
и очакване далечно
ще се срещнат ли очи с очи.

На другия ден

Очакване на утрото

След залеза на минал слънчев ден
нощта е в своята пълна власт,
но аз не искам тази нощ от мен
да открадне огнения глас.

Да, този огън вече догоря,
ала със сила ще се възроди
във блясъка на новата зора,
когато пак денят се възцари.

Денят новороден ще е различен,
а аз и не искам той да се повтаря,
но искам да съм сигурно категоричен,
че все пак той ще се разгаря.

Недостижимо

В планинския връх заледен
какво толкова има
та катерача така за пленен
той тегли към мъртвата зима?

В бурния океан притъмня
какво толкова има
та моряка натам, онемял,
със земята отново сбогом си взима?

В тъмния космос далечен
какво толкова има
та космонавта от него увлечен
отлита в бездната непредвидима?

(В надеждата недостижима
какво толкова има
та аз от нея заслепен
невъзможното исках за мен?)

* * *

Подай ми ръка, да направя аз първата крачка.
Подай ми ръка, за да дойдеш отсам.
Животът е просто сложна играчка,
чиито механизъм тъй скоро ще знам.

Отвори ми вратата, за да мога да мина.
Отвори ми вратата, да се излее света върху мен.
Защо отминава и тази година,
а във времето ние сме в плен.

Запали светлината, да видя нататък.
Запали светлината, да ме намериш и ти.
Човек е от висшата сила остатък,
но мога поне да сънувам звезди.

Разбери ме и нещо вече ще знача.
Разбери ме и от мене всичко вземи.
Аз тогава с глава ще разбия и здрача,
от който сега тъй много боли.

* * *

Да имаш всичко искаш ти
или със нищо да останеш няма,
но всичкото на две не се дели,
а на пътя тесен няма да си сам.

Умираш ти ако не си
слънцето на цялата земя -
ако половината след теб върви
си искра в безкрайната тъма.

Но остави ги, нека те умират,
ако бил си прав ще разберат,
ала късно е и ще съзират,
че отровен плод ядат.

Само че какво печелиш,
е, това е друг въпрос -
все пак може да намериш
във колодата асото коз.

Това обаче пак не означава,
че печелиш цялата игра,
но и слабо изиграно то ти дава
спасение - поне една ръка.

Ода за живота

Да си признаеш, че си само
частичка мъничка живот
и в краен случай - малко разум
във теб е скрит зад таен код.

Да осъзнаеш, че е кратък
отредения ни тук живот
и да се бориш, че нататък
остава само въглерод.

Да се бориш за година
или секунда повече живот
като някоя гадина
според някои - просто скот.

Да си тука на земята
и кротко, кротко да пасеш,
да се страхуваш от ламята
и в страх самотен да растеш.

Е, и на това живот му казват
езикът български и биологията,
иначе много ти разказват
за героите в историята.

О, живот безкрайно славен,
о, съществуване във пас
за всичко май си ти създаден,
но не за туй дет' има глас.

* * *

Стига за минало мечти,
Стига от бъдещото страх!
Това което сме били
да се повтори няма пак.

Нека миналото да остане спомен,
Нека бъдещето да целим!
И живота си - велик или пък скромен
пак с приятелите да делим.

Знам миналото бе прекрасно,
Знам бъдещето ще е ново!
Но това не означава тясно,
а само още неготово.

Дано миналото да запомним,
Дано бъдещето хубаво да наредим!
Грешките да не повторим
и за утре пак спокойни да заспим.

Приятели

Как бързо времето отлита
и как ужасно ще ни раздели
как не спира за да ме попита
какво отнема ми, приятели!

Със вас аз моите тайни споделих,
със вас тъй много преживях,
със вас доброто, злото разделих,
със вас за бъдещето си мечтах.

За миг тогава даже не помислих,
че мога някога да ви изгубя,
но много страници разлистих -
от времето май винаги ще губя.

Но даже някога от мен далече,
да сте скрити зад хиляди стени
аз да ви забравя няма вече
и дълбоко в мене ще боли.

Частичка малка от моята душа
във вас завинаги остана
и толкова далече е сега,
когато тук до мен ви няма.

Споменът и времето ще надживее
за радост моя и тъга,
когато вятъра студен завее
ще търся вашта топлина...

* * *

Искам да живея
посока искам, цел и резултат.
Искам да успея
да изляза от безсмислен кръговрат.

Искам да остана
следа, наследство, спомен,
но не като препарираната врана
и не само листа "тъжен помен".

Искам да открия
за мене място в смисъла световен.
Искам да надвия
закона есенен, отровен.

Искам да съм някой
за някого и нещо аз да знача.
Искам да съм силно твой
това е трудната задача.

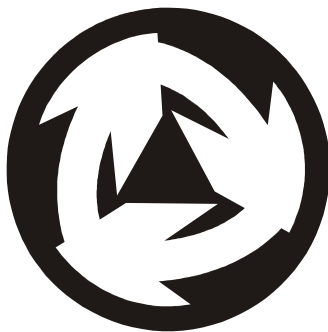
In memoriam

Изтича пясъкът във другата черупка,
а живота си отива ден след ден.
Делата ни поглъща гладна черна дупка
и прахта ни разпилява вятърът студен.

Как трудно се създава любовта
не теб, а другите да топли
и колко лесно сгазена в калта
превръща викове във вопли.

И без значение, че толкоз доброта
на всички се опита да оставиш,
си отиде тъй нелепо от света,
а колко още щеше да направиш...

Сутрин

Сутрин

Вървим по лунната пътека
загледани напред в мечти
и носени от тръпка лека
на вплетени в мъгла вълни

На сутринта лъчи ще късат
нишките на нашите игри
и новите вълни ще блъскат
изтъркани до блясък дни

И всичко пак ще се повтори
и дъжд от сълзи ще вали
над зелено-свежите простори
в които огъня сега гори

Но нищо няма да е същото
каквото е било преди
защото свършило изчезва в нищото
и в нас отново ще боли

Но защо се радват на началото
птиците във меките гори
сигурно не чуват - край на лятото
всичко свършва някога уви

И да не започва по-добре
ако в невинните очи
замръзнали в навъсено небе
болката оставя да мълчи

Не мога повече така

А-а-а
Не мога повече така,
казала една Трева ще раста
... и оп-оп, опа-а.

А-а-а
Не мога повече така,
казала една Коза на младата трева
... и хруп-хруп, опа-а.

А-а-а
Не мога повече така,
казал Вълк на младата коза
... и хрус-хрус, опа-а.

А-а-а
Не мога повече така,
не съм Трева,
не съм и Вълк,
нито пък Коза,
но не мога повече така
... опа-а...

Отвътре

Във къщата на хълма знам
живее човек който познавам.
От край време със него съм сам,
а дори не го назовавам.

Той гледа през прозореца вън,
зад четири здрави стени е затворен,
животът му винаги е приличал на сън
във който той е най-сетне свободен.

Той е затворник, но също тиран -
господар е за всичките хора.
Мисли се за пророк от бога избран,
а е само слепец във окови.

Той вижда тълпата, но е много далеч
и окото за себе си сам е затворил.
Мисълта му студена и остра е меч,
със който е своето тяло разпорил.

Лъже ме няма, сляпо вярвам му аз
и лъжата ни сладко преглъщам,
лъжи говоря на всички със глас,
със който навярно на него отвръщам.

От тази прокоба свободен, не знам
дали човек пак ще остана,
по пътя нататък ще трябва да дам
от себе си много, така убиец да стана.

* * *

Някога и някъде далече
във страна забулена във мит
живее великан обречен
да не бъде никога щастлив.

Единствен виждал всичко дето става
по цялата, по цялата земя -
хем силен бил, но безсилен пак оставал
като гледал ужасите на света.

А всички други в таз страна далечна
живеели си сладкия живот,
че на слепеца му е отредена вечна,
спокойна и безлунна нощ.

Не можел още дълго великана
да понеса тежестта като Атлас,
захвърлил всичко и във миг огряна
станала на ден, нощта над нас.

Изсипал се дъжд от светлина
и облял незрящия народ -
във всеки пламнала една искра
и събудила ни за живот.

И тогава великана в който
огън още толкова горял
се превърнал в златен прах от който
по звезда за всекиго създал.

Ако вече някои забравят
за огъня пламнал в тях така
нека да не го изгасят,
а да потърсят своята звезда.

Сезони

I. Пролетна надежда

Изгрява слънцето и стопля
земята в първата зора,
а лазурното небе оглежда
отвътре всяка капчица роса.

Събужда се света от нежност
на ласката усетена едва,
изпълва се една безбрежност
от аромат на младост и цветя.

И ражда се всесилната надежда,
в живот превръща всичко пролетта -
на своите крила понася
отново силната душа.

Нима това което става
никога до днес не е било
и нима не преминава
от минало във бъдещето то.

II. Лятна любов

Във плътното зелено на листата
и в живата вода в реката
е скрита силата която
песента на птиците крепи.

Така се спуска вечерта в гората
и в облаците да приспи,
вятърът прегърнал е луната
сред постелята на летните звезди.

В прохладна утрин топъл дъжд
земята пак ще напои
и като самотно ярко цвете
любовта във теб ще разцъфти.

Нима това което става
никога до днес не е било
и нима не преминава
от минало във бъдещето то.

III. Есенна мечта

Последен миг от златен залез
над хълма с позлатените гори
и още утре ще се стелят
по него леките мъгли.

А по небето облаците сиви
търкаляни от вятър друг
изпиват сякаш слънчевите сили
и есента царува вече тук.

Но може още някой ден
да открадне слънцето от нея
и като единствен лъч пленен
мечтата бъдещето да огрее.

Нима това което става
никога до днес не е било
и нима не преминава
от минало във бъдещето то.

IV. Зимен спомен

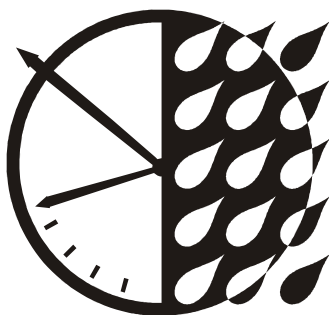
Сега отдавна, почерняла
и скована в студ и сняг,
е земята пак заспала
обгърната от леден мрак.

Слънцето е някъде далече,
без него и животът спи,
а вятърът в полето пусто
зимна приказка шепти.

Виелицата снежна заличава
постепенно всякаква следа,
но спомен винаги остава
за изгубената нейде топлина.

Нима това което става
никога до днес не е било
и нима не преминава
от минало във бъдещето то.

Един дълъг четвъртък

* * *

Той бе отшелникът на край света,
застанал там самотен воин,
но непобедима е смъртта
ако носиш собствените си окови.

Той мислеше, че е герой -
рицарят на наште времена,
готов да влезе в своите двубои,
но по-силна се оказа слабостта.

Той живееше от себе си пленен,
забравил всички хора на света,
заклучил бе със катинар кален
в кафез за птици своята душа.

Той бе слепецът, който всеки ден
се взираше във слънцето що грее
и така от боговете надарен
той прогледна за да ослепее.

* * *

Грешките не се изтриват
като тебешир от черната дъска
и техните следи избиват
изпод всички пластове боя.

Грешките ни ни променят
за зло, а може би и за добро,
но винаги от нас отнемат
възможни отговори сто.

Грешките завинаги остават
като камък на врата ни да тежат
и независимо дали ни ги прощават
за крайното класиране важат.

Грешките отвътре ни изпиват
ако като роби им се подчиним
и от стартовия лист ще ни изтрият,
но ако сами това им позволим.

* * *

Като снимки стари, пожълтели
трупат се отминалите дни,
във миналото някога живели
сме като тях и аз и ти.

Че спомените ни тежат като окови
и влачат ни към дъното назад,
забравяме дори дали сме хора,
умиращи от наркотичен глад.

А утре прекалено е далече
и страх залива ни сега
като слепец на път обречен
без пътеводна светлина.

Със бъдещето да живеем
не ни е дадено уви.
Слаби сме за да успеем
да проследим безсмъртните мечти.

Сега живеем днес и тука
разкъсвани от "беше" и "бъди",
но сили нямаме да счупим
времето, което ни държи.

Имаме каквото сме желали -
някога за него ще тъжим,
но сега не сме го и видяли,
защото недоволни от света мълчим.

Сам

*на Н.
дано винаги да си
толкова близо...*

Сам във хладния мрак на нощта.
Сам лежа във моята стая,
а тя сега е побрала света
и неон осветява безкрая.

Аз и ти сме живота сами
и прегръщам със тебе властта
над далечните топли звезди,
и над цялата хладна земя.

Думите в хаоса тъмен летят,
от космически сблъсък останки,
смисълът техен е техния път,
но разтапят се в черната сянка.

И всичко което мога сега
за тебе бих го направил -
бих дал докрай любовта
и живота бих изоставил!

Но светлината отнема всичко от мен,
превръща във пустош душата.
Жаден пътник във жаркия ден,
на съня аз очаквам зората.

Беден

Какво съм сега без сън, без мечта,
без думи, без мисли, без дъх, без душа,
без вяра, без обич, без звезди във нощта,
без чувства, без сили, без път и следа,

без време, без място, без глас, без сълзи,
без вчера, без утре, без днес, без очи,
без радост, без мъка, без болка дори,
без жал и без страх, без срам от лъжи,

без дъжд, без зора, без лунни лъчи,
без вятър, без бури, без слънчеви дни,
без тайни, без огън, без теб и без мен –
никой в нищото без решетки пленен.

Изгубен

Тук далече, във
от шума на света,
пак във дневен сън
се въртя. И вървя
все към края, но там,
далече от мен,
във ваза стъклена
е дъхът ми пленен.
Търся поводи
да побягна назад.
Като кодови
имена се въртят
моите сънени,
бавни мисли в дъга
от омагьосан кръг.
Със студена ръка
аз докосвам се,
търся пулса замрял.
Безформено парче
от спомен презрял
задушавашо
ме прегръща, така
че не знам защо
или къде съм сега.

Сънят на куршума

*на човека за
когого сгреших*

Спи куршумът в тъмнината
на хладната прегръдка на цевта,
а спусъкът държи ръката
на човек вървящ срещу света.

Загледан в бъдещето бяга
по пътя мрачен, пуст и сив
и вижда само онзи блясък
на залеза пленително красив.

Гледа с погледа блуждаещ
на заблудата в студените очи
и парченцето метал сияещ
живота му върху смъртта крепи.

Спи куршумът и сънува
нещата дето са отвъд,
а красотата тука съществува,
но нали не е на този път...

Сънят на куршума II

Събуди го наистина, нали?
Дръпна спусъка докрай.
Изпрати го във тъжните лъчи,
но истинската цел пропусна май!

А сега на пътя сам остана
и хлад обгръща вечерта –
слаб си и посоката избрана
от твойта вечна спътница – смъртта.

Куршумът се събуди и видя
светът извън затвора на човека
ала ти така и не разбра,
че има множество пътеки.

Ще вървиш по твоя път безкраен,
прегазвайки любов и красота
и даже залезът сияен
не ще докоснеш във нощта!

* * *

Вятър хладен вее във
и хладните звезди блещат.
Потъвам във приятен сън,
лежи пред мене лесен път.

Опънат, равен, осветен,
така аз виждам чак до края -
сега блажено заслепен,
аз всички отговори зная.

Роден за радост през деня,
тук мъка носи светлината.
Усещам че съм жив в съня -
умът не вижда през мъглата.

Силен съм във мрак безцветен -
слепите очи са смели.
Забрава носи зноя летен,
страх пропива цветовете бели.

Умря нощта, роди се ден -
отново газя в сива кал.
Не давам, няма и за мен,
живея повече заспал.

Последният сън на сърцето

Със времето и думите са натежели,
отвсякъде затрупват ме сега
и гърдите ми, да дишат спрели,
лежат под каменни слова.

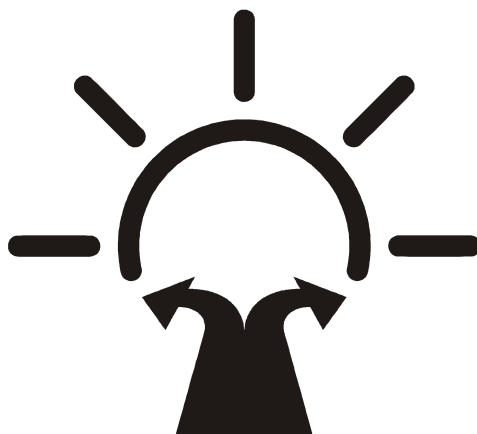
Така събуждам се във мрака,
очи отварям към света,
а сърцето ми отново чака
и бие в гъстата мъгла.

Гласът му чува се далече
и даже да не виждам там
мечтите ми достигат вече
отвъд където бил съм сам.

Къде е краят и къде започва
пътя който търсих досега?
Дали това, което ми посочва
е истина или е лъжа?

Ще търся, вече знам и ще намеря –
след толкова години тишина
и шепота да чуя ще успея
и в тъмното ще видя аз следа.

Денят на истината

Думите там

Това са просто думи - за пореден път
пред мен редят се, бялото запълват на листът,
а беше лесно, сякаш помня може би,
не като днес - наоколо шумът е тих дори.

Изливаха се някога като вода
и идваха като зората след нощта.
Неканени, непитали, но упорити
нахълтваха при мен зад маски скрити.

Маски странни на чувства и мечти
слабите ми мисли задушаваша почти
и раждах се във тях и те във мен
като деня във нощ, а нощта във ден.

Сега останах сам и всички тях забравих,
а злото уж загърбих и страха назад оставих,
за да намеря извора, където ражда се дъждът -
въобще валя ли или свеж бе сам студът.

Загубени, умрели или късно стана
и чакат те, заспали на тавана,
да ги събудя щом кача се пак при тях
с надежда светла или с тъмен страх.

Обичах ги, сънувах и мечтах,
като приятел търсех ги, и шепнех, и крещях,
а те все бяха с мен - готови, услужливи,
приятни, тъжни, цветни или сиви...

Дано са още там и мен във мрака,
поне една, все още будна да почака,
а другите - ще ги намеря сам,
защото знам къде са - те са там.

Пътя

Обичаш ли пътя, кажи ми дете,
вятъра да гледаш в лицето.
Вълната усещаш ли как всичко тресе,
това е живота на пътя в сърцето.

Обичаш ли простора пред теб да лежи,
свободата да вдишваш дълбоко,
само росата над теб да тежи,
и от страха да си по-нависоко.

Обичаш ли да виждаш целия свят
как на края на пътя те чака,
и светлината в която денят е облят
да разкъсва наоколо мрака.

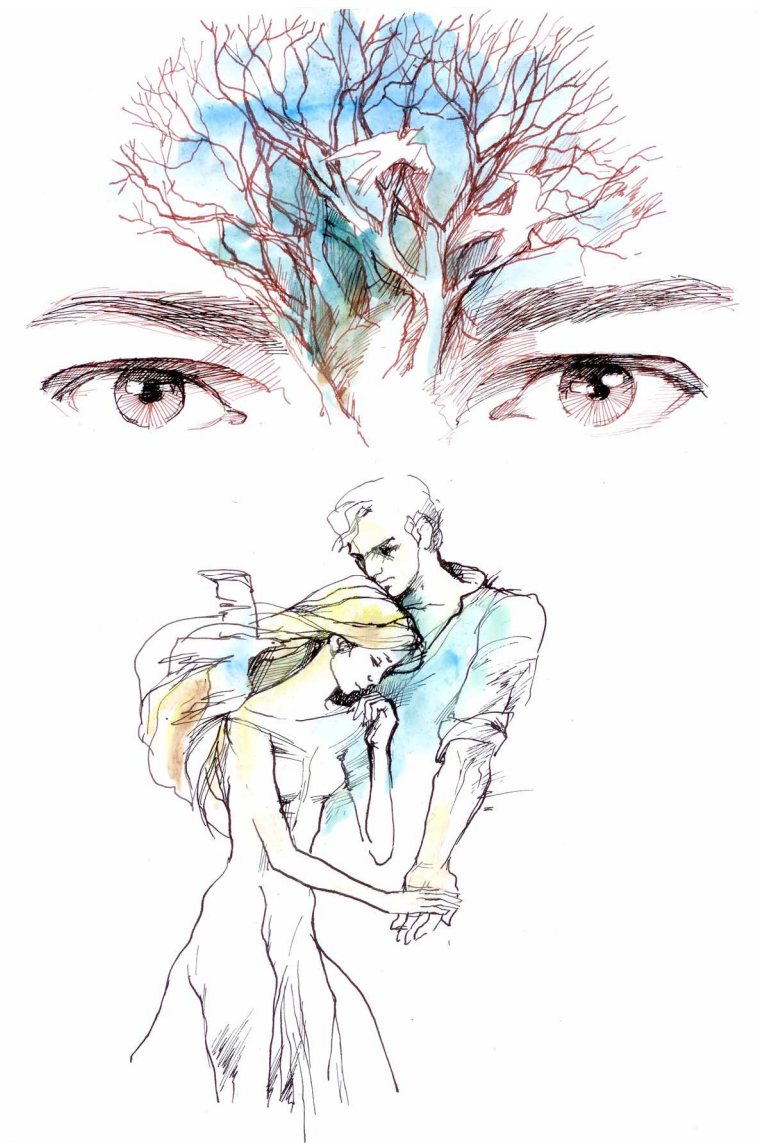
Обичаш ли сам, господар на мига
да чувстваш как правиш мечтите,
да съществува сега само света
във който валят за тебе звездите.

* * *

Ти ще мълчиш.
Аз ще говоря.
Само с очи
ще отговориш.
Думите скрих -
тиха отрова,
но тези врати
те ще отворят.

Аз ще мълча.
Ти ще говориш.
Последна сълза
аз ще повторя.
Думите твои -
тиха утеха,
стъпките мои -
наша пътека.

С мен ти ела.
Аз ще те вода -
тайна страна,
там не говорят.
След теб ще вървя.
Мислите твои -
моя мечта,
наши завои.

Повторение

Нов огън и нова вода
във същата стара, противна война,
но сълзите стари във стария мрак
са нови и сухи, сякаш пълни със прах.

Битката стара за мойта душа
отново се води на ничия земя,
оръжия нови - омраза и лед,
и страх и тъга във стария ред.

За да спечелим и аз, и животът, и ти,
а светлината топла пак в мен да гори,
да загубя аз трябва още сега
и теб моля за помощ, нали ти си врага.

Ударът - бърз и рана дълбока,
смъртта пресуши на живота потока,
а косачът този път мен ще спаси
от болка жестока и от слепи очи.

Но ужасът стар замести сънят
и огньовете нови все още горят
по полето пустинно, потънало в кал,
а аз още съм жив, пак злото събрал.

Спасение

Стоях затворен дълго и се молих
за спасение и изход от нощта.
Лишен от сила и от воля,
сънувах твоята ръка.

Ръка която чаках да покаже
на къде във мрака да вървя,
че сигурно греша да ми докаже,
в живота да ме изведе или в смъртта.

Каквото исках го получих
и пак на теб благодаря,
но не знам дали улучих
което търсех от деня.

Свободен но самотен сред полето
на отдавна водена война,
аз търся светло късче от небето
и топлина от истинска зора.

Последно

НАДЯВАМ СЕ...

Аз мразя теб както залеза мразя
че в красотата му свършва деня
Аз мразя теб както слънцето мразя
че без жалост убива нощта

Аз мразя теб както мразя света
че тъй е огромен и далеч е от мене
Аз мразя теб както мразя плода
че е тъй сладък и пак забранен е

Аз мразя теб както мразя врага
че приятел със него не искам да бъда
Аз мразя теб както мразя съня
че от ранното утро беше пропъден

Аз мразя теб както себе си мразя
че тебе обичам безмълвно сега
Аз мразя теб без да искам да мразя
и затова се сбогувам така с любовта

* * *

изглежда ми лесно сега
да знам че тебе те няма
заминала си нейде така
както лятото си заминава

а аз останал съм тук
живея със жаждата стара
и на прашната суша напук
моят стар сън отлежава

за него сега съм забравил
и цвета му не помня дори
по пътя назад съм оставил
в спомени превърнати мечти

но лятото пак ще се върне
при мене ще дойде отново
и наопаки щом всичко обърне
в миналото спомена как да заровя

и тогава дали още ще мога
да си представям че тебе те няма
да забравя че някога с огън
нощта край мен бе огряна

и да не пия от хладния сън
който жаждата ми утолява
а да търся неизгубеното във
гледайки лятото как заминава

* * *

гората злокобна от изсъхнали спомени
сега е убежище за нашия страх
и душите ни тук от зверовете подгонени
се крият във дупки пълни с пясък и прах

прах при прахта - такъв е завета
ала не сушата ражда живот
а тук не вали и няма надежда
няма вода във реките - няма любов

любовта не тече във вени пресъхнали
във които отдавна само пепел шуми
и сърцата не бият сред тръни настръхнали
а очите от камък не отронват сълзи

сълзите са сякаш последно спасение
ала ги няма във мрака - не идват сами
и думи не чуваме а във вечното бдение
не виждаме вече искрица дори

Зовът на гората

По тези пътеки отдавна сме минали,
видели сме много, дори чули зова
на птичите песни и дърветата цъфнали -
зов на една млада и дръзка гора.

Вървели сме много, но все по пътеката,
без мисъл и сила да кривнем встрани,
а тайните скрити на гората зад дрехата
назад са оставали безнадеждно сами.

И зовът на гората нечут е оставал,
той нашия път не е променил,
а безвъзвратно изгубен, мигът отминавал
пропуснем ли ние да нагазим встрани.

От страх ли, от глупост ли, или може би слепи сме
но тъй много знаци подминахме, знам
и безценни съкровища навеки изгубихме
в гората и времето - изоставени там.

И днес пак сме тук - вървим по пътеката,
но зова на гората заглъхнал е май
и дали ще дойде отново той с ехото,
пак нас да повика във скрития рай.

Проза

Градината

Това се случи в един далечен свят. Там на Земята, между Водата и Планините, сами в своята вселена, бяха Момчето, Старецът и Магьосникът. Всеки от тях живееше живота си по свой начин и не обръщаше внимание на другите, докато Момчето не тръгна да търси.

То вървеше там, където Водата и Земята се срещаша. Кожените му сандали потропваха тихо по твърдата и напукана светло кафява земя под краката му. Такава тя се простираше надясно от него, докъдето стигаше погледът му, а над хоризонта, сякаш не опираха в нея, висяха Планините. Отляво вълните се разбиваха с шум, който заглушаваше стъпките му. Някои мокреха краката му и се плъзваха обратно оставяйки част от себе си в пукнатините.

Колибата на Стареца вече се виждаше напред. Момчето засили крачката си и стъпките му станаха по-ясни, като че ли отмерваха времето. Малката дървена барака, в която живееше Старецът бе единственото нещо, издигащо се над равната земя наоколо и само на двадесет крачки от Водата. Момчето влезе, а Старецът както винаги седеше на дървения си стол и играеше шах със себе си.

Искам да знам всичко...

Какво? Не чувам добре.

... да видя всичко – целия свят.

Но ето го светът тук около тебе – Водата, Земята и Планините, Аз и Ти.

Не може да е само това. Трябва да има повече – откъде идвам, накъде отивам и защо.

А защо ти е това, нима нямаш всичко? Какво повече би поискал?

Друго всичко.

Вярвай ми – нямаш нужда от това. Но ако все пак искаш да търсиш седни и изиграй една партия с мен.

Момчето седна на другия стол, предвиден за втория играч, но неизползван никога досега. Пред него лежеше дъската, а на нея мраморните фигури – изящни, сякаш живи. От неговата страна бяха черните, а играта тъкмо се бе развила. Знаеше, че Старецът няма да прекъсне започнатата игра, той никога не правеше това, така че трябваше да играе сега. Беше на ход.

Когато започна играта, Момчето беше сигурно, че ще загуби, но сега нещата не вървяха много зле, даже никак. Явно цялата вечност, която Старецът бе прекарал в игра със себе си, бе притъпила чувствителността му. Противникът му играеше нестандартно и това го объркваше. Постоянно се опитваше да впише действията на Момчето в познатите схеми и очаквани реакции, но уви – само се изгубваше повече. Заплахата на загубата, ясно очертана, го притискаше в ъгъла на безизходицата. Но изведнъж, както мишка би се изплъзнала между лапите на котка, Старецът видя спасителния ход. Това че бе объркан от нестандартното не означаваше, че е по-слаб играч – все пак това беше неговия живот. Видя дупката зейнала в стратегията на врага си и я използва.

Момчето излезе през ниската врата и се огледа. Чудеше се защо въобще му трябваше да играе – та това си беше просто загуба на енергия. Освен това загуби и играта, не че имаше значение, а и можеше да се очаква, въпреки че в един момент наистина бе повярвало в победата си. Изглежда нямаше да научи нищо от Стареца. Очите му сега търсеха пътя. Планините изглеждаха безкрайно далечни – дори погледа не ги достигаше съвсем.

Щом това е начинът – ще вървя.

И тръгна натам сам с шума на стъпките си. Вървеше и си мислеше, че никога няма да стигне Планините и Магьосника. Но не се предаваше – продължаваше да върви напред през тишината. Стъпка след стъпка. И когато стъпките станаха толкова много, че не можеше да ги преброи, то го видя. Замъкът на Магьосника се издигаше на върха на планината, точно пред него. От тук изглеждаше малък и даваше само бегла представа за това, какво представлява. Момчето си пое въздух и започна да се изкачва. Мислеше си, че би предпочело сто пъти да извърви пътя от Водата до тук,

пред това да се качи до върха макар и веднъж. Пътят беше труден и изморителен, и Момчето неведнъж спира да си почине, но без да отделя поглед от замъка.

Най-сетне усилията му бяха възнаградени. Сега стоеше пред огромните порти и гледаше високите кули, а някъде вътре беше Магьосника. Вратите се отвориха още щом посегна да почука. Виждаше се само тъмнина – най-тъмната, която то можеше да си представи. Но когато прекрачи прага, видя всичко обляно в мека, ала силна светлина. Обърна се – портите ги нямаше. Огромна зала. Подът нашарен със странни кръгове. Таванът подпрян от колони - високи хиляди стъпки. В дъното на кристален трон седеше Магьосникът.

Какво искаш, Момче.

Искам да знам всичко, да видя целия свят.

Това не е нито лесно, нито безопасно.

Готов съм.

Аз съм тук, за да пазя тази тайна.

Аз съм тук, за да я открия.

Твоята воля срещу моята.

Твоята срещу моята.

Магьосникът стана от трона си и се изправи – огромната зала му беше по мярка. Изглеждаше стотици пъти по-висок от Момчето. Черната му роба сякаш поглъщаше погледа. Той изпъна лявата си ръка встрани и в нея се появи златен жезъл с ярко искрящ червен рубин на върха. Без да знае какво точно прави Момчето пристъпи напред и повтори движението с дясната си ръка. Сега тя стискаше сребърен жезъл на чиито връх блестеше лазурно син камък.

Таванът изчезна. Колоните също. Останаха само Момчето, Магьосника и странните кръгове по пода. Наоколо беше нищото – нямаше светлина, нямаше тъмнина, нямаше пространство. По-страшно и от най-безкрайната бездна. Магьосникът повдигна ръка и стовари жезъла си сякаш се опита да го забие в мраморния под. Гърмът беше оглушителен, всичко се разтресе и размаза, осветено от червени мълнии. Момчето видя как един от кръговете, на крачка пред него, се превърна в пепел и изчезна оставяйки на мястото си дупка, а под нея – нищото. Стисна своя жезъл с две ръце и удари с всичка сила. Блеснаха хиляди хладни искри като

игли, разпръснати от взрив. Малкият свят останал около тях отново се разтресе. Зейнаха още дупки.

Някъде там Момчето и Магьосника стояха сред нищото, всеки стъпил в свой кръг. Момчето не чувстваше нищо – разстоянията, мащабите, себе си. Събра последната си сила и отново вдигна оръжието. Удари толкова силно, че му се стори, че жезълът потъна в пода. Кръгът под Магьосника изчезна и той пропадна в нищото. Едва сега Момчето усети, че също падаше. Тъмнина.

Събуди го лъч слънчева светлина. Не разбираше къде е, виждаше само синьо небе над себе си, а всичко наоколо бе покрито с черно кадифе. Сега си спомни съня си. Сънува малка кристална сфера, в която върху черно кадифе лежеше всичко – целият свят. А тя растеше...

Момчето стана и тръгна нанякъде. Вървя, докато стигна стръмен склон. Покатери се до върха му и пред него се откри най-великата гледка, която бе виждало някога. То стоеше на края на цвета на огромна черна роза на хиляди стъпки над земята, а розата растеше сред безброй други черни рози в безкрайна цветна градина. Градината. В главата на Момчето проехтя един последен въпрос – Къде е градинарят?

Цветето на забравата

Той беше роден в Пустинята. Истинско нейно дете – научен да я уважава, да живее в нея, да взема от нея и да ѝ дава, каквото може и каквото трябва. Неговата история беше обикновена, като повечето други истории за Пустинята и макар и да се различаваше по причините, края до който те водеха, беше същият.

Пустинята не беше нито приятно, нито гостоприемно място. Да живееш в нея, значеше да знаеш кога да се бориш и кога да ѝ се подчиниш. Тя беше бедно място и животът в нея беше премерен – нито повече, нито по-малко от възможното. Всеки пропуск и всяко разхищение се наказваха бързо и жестоко.

Хората в Пустинята живееха премерения си живот ден след ден от незапомнени времена. С едни и същи правила, с едни и същи проблеми и с едни и същи легенди. Всеки от тях знаеше приказката за Цветето на забравата – самотно, неவிждано красиво цвете, което разцъфва за един ден, веднъж на сто години в дивите земи в центъра на Пустинята и носи на този, който го види и вдъхне аромата му, лек за всичките му болки и мъки, и спасение от всичките му проблеми и терзания. Някои вярваха, че то съществува, други – не, някои се осланяха на него, други го смятаха за красива приказка, някои мечтаеха за него, а други дори не се сещаха.

Нашият герой не беше като някои от тях. Той знаеше, беше убеден, че цветето е истинско. И той искаше, повече от всичко, да го види, не заради облекчението или спасението, а просто защото усещаше прилива на собственото си желание да се докосне до нещо толкова изключително, до нещо толкова красиво. Искаше само да може да седи там, наред нищото и да гледа това божествено творение, като в сън или мит. Това желание го събуждаше сутрин, с него заспиваше вечер и то създаваше сънищата му. И така, той се реши. Тръгна да го търси – един ден се събуди и разбра,

че точно сега е моментът. Подчини се на желанието, силно колкото това да диша. Пътят нямаше да е лесен – знаеше това. Подготви се така, както се подготвя за път всеки, живеещ в Пустинята. И тръгна.

Вървя дълго през жегата на пустинните дни и студа на пустинните нощи. Преживя яростта на пясъчните бури и коварните капани на суровата пустош. Ден след ден той оцеляваше в този враждебен свят и продължаваше напред по пътя си, воден от собствените си усещания, на които не можеше да се противопостави. Дори за миг не се замисляше накъде да върви, сърцето и разумът му се бяха слели в едно – безпогрешен компас, който сочеше единствено към неговата цел.

Но пътят беше дълъг. Колкото и добре човек да познаваше Пустинята, не можеше да я покори. Безкрайната дива пустош рано или късно смазваше всеки, осмелил се да я предизвика. Но той не се отказваше. Продължаваше да върви напред, когато му стана трудно, продължаваше и когато подмина последния познат оазис, а и последния въобще. Продължи и когато свършиха запасите му, въпреки че ги използваше пестеливо. Измъчван от глад и жажда, изнемогвайки, той вървеше, крепен само от мисълта за своето цвете.

Вървя седем години.

Обаче денят, в който той спря, все пак дойде. Слънцето залязваше като превръщаше дюните от златни във медни, а той лежеше върху пясъка, без вече да знае дори кой е. Знаеше обаче, накъде е тръгнал. Помнеше какво търси. И се опитваше да измине още един метър. И още един. И още...

Очите му вече почти не виждаха, но той усети нещо странно, нещо, което го разбуди от съня на яве, в който не помнеше откога се намира. Направи последно усилие. Надигна се от земята и отвори очи. Бавно. Слънцето го заслепи и сякаш запали огън в главата му, но той продължаваше да гледа. Погледът му привикна към света и той видя нещо, в което никога, дори преди миг, не се бе съмнявал. Ярко червеният цвят на цветето овладяваше погледа по-силно от самото слънце. Цветето на забравата беше точно пред него, само на една ръка разстояние. Бе усетил ароматът му. Този аромат и цвят обгръщаха всичко наоколо, заличайки еднообразието на Пустинята. Сега вече се чувстваше силен.

Протегна ръка и докосна цвета. Блаженството се разля по тялото му – тръгна от пръстите, през ръката му и се спусна в гърлото му като глътка горещ чай. Той дори усещаше вкус – най-хубавият вкус, който бе усещал някога, като вкуса на вода след дълга жажда. Той беше там и всяка част от него преливаше от живот, сякаш бе получил изведнъж всичко, което беше искал някога. А всичко бе толкова силно и прекрасно, че той вече не виждаше и не чуваше света, не мислеше и не чувстваше. Беше опиянен от най-силния наркотик, от най-силната отрова. Сега за него съществуваше единствено Цветето.

Слънцето вече беше залязло и студа започваше да се намества в здрача. Постепенно хладът се превърна в истински мраз. Нощта бе впила ледените си пръсти в Пустинята. А той все още стоеше на колене пред Цветето, обгърнал цвета му с длани и се наслаждаваше на аромата и красотата му. Нощта, обаче бе дошла, а с нея и краят на живота на това Цвете на забравата. Заедно с падането на мрака, бе потъмнял и яркият червен цвят. Цветето беше станало черно. Топлината му се беше изпарила в мъртвата нощ и то беше замръзнало – черно и твърдо. Той, обаче не виждаше това. В неговите очи и в неговото съзнание Цветето все още беше извор на блаженство. За него то беше най-красивото и най-точното творение, до което въобще би могъл да се докосне. То беше съвършено. Така погълнат от образа на най-съкровената си мечта, той не усещаше студа, докато последните искри на живота му изгасваха, погълнати от мразовитата нощ, която беше сковала този свят.

Още преди сутринта, вятърът щеше да засипе с пясък вледененото му тяло. Той беше мъртъв, а цветето не знаеше това. Всъщност, то не знаеше нищо.

СЪДЪРЖАНИЕ

Първи път

Бъди звезда...	6
Човек	7
Страх	8
Тъжно но истина	9
<i>До вчера по пътя светъл си вървах...</i>	11
Феникс	12
Разстояние	14

На другия ден

Очакване на утрото	16
Недостижимо	18
<i>Подай ми ръка, да направя аз първата крачка...</i>	19
<i>Да имаш всичко искаш ти...</i>	20
Ода за живота	21
<i>Стига за минало мечти...</i>	22
Приятели	23
Искам да живея	24
In memoriam	25

Сутрин

Сутрин	28
Не мога повече така	29
Отвътре	30
<i>Някога и някъде далече...</i>	32
Сезони	33

Един дълъг четвъртък

Той бе отшелникът на край света...	38
Грешките не се изтриват...	39
Като снимки стари, пожълтели...	40
Сам	41
Беден	42
Изгубен	43
Сънят на куршума	44
Сънят на куршума II	46
Вятър хладен вее вълн...	47
Последният сън на сърцето	48

Денят на истината

Думите там	50
Пътя	51
Ти ще мълчиш...	52
Повторение	54
Спасение	55
Последно	56
изглежда ми лесно сега...	57
гората злокобна от изсъхнали спомени...	58
Зовът на гората	59

Проза

Градината	62
Цветето на забравата	67

„Думи“

автор: Тодор Тонков

Издават Община Ляковец и
НЧ „Напредък - 1870“ гр. Ляковец

Ляковец, 2012 г.